

Весна Велимировић Антић

Наставница српске књижевности и језика

7. фебруара рођени су енглески књижевник Чарлс Дикенс и последњи кинески цар, Пи Ју. Истог датума умро је реформатор српског језика, Вук Стефановић Караџић, Чарлс Дароу је измислио друштвену игру Монопол, Битлси су отпочели прву турнеју у Америци, а жене у Швајцарској добиле су право гласа. 7. фебруара 1989. године рођена сам ја, у малом граду у централној Србији.

Моја бака је имала свој ритуал приликом дочека сваког свог унучета. Дечацима би нудила оловку и шраф, а девојчицама оловку и огледало. Веровала је да ако дечак изабере шраф уместо оловке, неће га занимати школа, али ће зато бити домаћин и чувар дедовине и имовине. За девојчице је веровала да, ако изабере огледало, биће праве лепотице и уместо над књигом дане ће проводити огледајући се. Чим сам са мамом дошла из породилишта, одмах на кућном прагу, ја сам зграбила оловку. Кажу да је бака била веома срећна. Волела је да ме из милоште зове Деса и говорила је да ћу бити наследница Десанке Максимовић. Да ли због ласкавог надимка, или је бакин експеримент био пророчки, ја сам детињство провела у библиотеци код тетке Мире, библиотекарке. Мирис књига и шкрипави под у библиотеци најдраже су ми успомене из детињства.

Полице са књигама изледале су ми као лавиринт кроз који само ја умем да прођем. Било је лако. Помагала су ми слова на књигама као путокази. Она су у почетку представљала само нека имена: Достојевски, Растко Петровић, Жак Превер, Иво Андрић... Како сам одрастала, тако су и та имена постајала већа. Прерасла су у љубав, смисао, лепоту и сврху. Постала су нераскидиви део моје личности.

Мама је била поносна када сам са четири године научила да пишем (сестра је била мање узбуђена јер сам крала њене школске свеске и преко њених слова писала хемијском како бих вежбала). Али сваког летњег распуста је претила да ће ми спалити све књиге ако не изађем напоље и не удахнем мало сунца. Са првом наградом коју сам освојила мама је схватила да су књиге победиле. Схватила сам и ја нешто што је одредило мој даљи пут – да се са 30 слова може представити живот. Са 30 слова може се удахнути живот. Са 30 слова може да се мења свет – душа се тако спаја са својим коренима. То је једини пут ка правој срећи и веома је лак.

Сада у онлајн школи „Сава” деца из целог света, слова и ја на часовима стварамо чуда! Слова су нас учила да се смејемо и да разумемо зашто се смејемо јер се смејемо на српском језику. И уживамо! Три слова и једна реч од четири слова је „Сава”, то знају сви наши ученици. Знају и да та реч значи: „ја овде припадам”, „ти овде припадаш”. Та реч значи љубав.

Седмог фебруара осамдесет и девете
родило се необично дете.
Девојчица без косе!
– узвикнуше медицинске сестре док ме носе.
Схватих да су слова тајна овог света,
да азбука стиже до сваког детета!

Овај златни рудник и фабрика слова
нису из бајке преко седам мора.
Та фабрика није машта већ је права
– име јој је онлајн школа „Сава“!
Девојчица без косе је порасла,
сада је мама једнога дечака
и поносна наставница која живи
у свету слова и играчака.